

Arrest

nr. 99 412 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een eerste asielaanvraag in op 23 augustus 2010.

1.2. Op 12 maart 2012 besliste het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 30 maart 2012 leverde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten af (bijlage 13quinquies).

1.4. Bij arrest nr. 84 179 van 3 juli 2012 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.5. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 3 december 2012.

1.6. Op 5 december 2012 besloot de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten R.B.

geboren te (…)

en van nationaliteit te zijn : Kosovo

die een asielaanvraag heeft ingediend op 03.12.2012

Overwegende dat betrokkene op 23.08.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 12.03.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 05.07.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 03.12.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene ter staving van deze vluchtmotieven een politierapport op datum van 08.09.2003 i.v.m. de moord op R.S. en een politierapport op datum van 12.02.2006 i.v.m. de moord op R.H. voorlegt. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds had kunnen voorleggen bij de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat daarenboven het CGVS de moord op R.S. en H. geenszins betwist. Overwegende dat het CGVS daarentegen betrokkene's identiteit en het verband tussen beide moorden en betrokkene betwist. Overwegende dat beide politierapporten dan ook niet van die aard zijn om de appreciatie van het CGVS te wijzigen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn zus omwille van bedreigingen gestopt is met naar school te gaan. Overwegende dat betrokkene tevens verklaart dat de vrouwen in het dorp gehoord hebben dat de broer van de moordenaar van zijn broer naar België wil komen om betrokkene te vermoorden. Overwegende dat betrokkene geen begin van bewijs voorlegt om beide verklaringen te staven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. (…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat verweerder het CGVS is.

2.2. De rechtspleging voor de Raad is van inquisitoriale aard. Het komt de Raad toe om de rechtsstrijd die gericht is tegen een bepaalde handeling in de voorgeschreven banen te leiden. Het komt de bevoegde organen van de Raad toe om op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaatst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen (cf. RvS 10 juni 1997, nr. 66.659 en RvS 18 december 2001, nr. 101.932). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cf. RvS 1 december 1999, nr. 83.770; RvS 1 juli 2003, nr. 121.147). De Raad stelt vast dat bestreden beslissing niet werd genomen door het CGVS, maar door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Derhalve werd deze aangeduid als verwerende partij.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op *“de klaarblijkelijke beoordelingsfout en de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 1 van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingenstatus schendt”*.

3.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing gemaakt van *“het algemeen principe van een goed beleid”*, maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Het is niet aan de Raad om uit verzoekers betoog het betrokken beginsel van behoorlijk bestuur dat hij geschonden acht te distilleren, andere dan het door hem reeds als geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel. Op dit punt is het middel derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing bevat de feitelijke en juridische overwegingen waarop ze gesteund is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze rekening houdt met de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken en met name de stukken en elementen beoordeelt die aan de grondslag liggen van verzoekers tweede asielaanvraag. De Raad volgt verzoeker derhalve niet wanneer hij in zijn verzoekschrift het tegendeel lijkt te stellen.

Zelfs indien deze beoordeling geschiedt aan de hand van algemene overwegingen of via een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.4. Waar verzoeker de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en een klaarblijkelijke beoordelingsfout opwerpt, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

3.6. Uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.7. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Gelet op het gestelde in punt 3.7 kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, aangezien dit de bevoegdheid van de verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

3.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij aan alle voorwaarden voldoet om erkend te worden als vluchteling, wijst de Raad erop dat onderhavige betwisting wordt behandeld in het kader van het annulatiecontentieux zoals bedoeld in artikel 39/2, §2 juncto artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad kan zich derhalve niet uitspreken over de erkenning van de vluchtelingenstatus aan verzoeker. Verzoeker dwaalt waar hij van oordeel is dat de bestreden beslissing ertoe strekt zijn vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève te beoordelen.

3.10. Verzoeker stelde blijkens het administratief dossier bij de indiening van zijn eerste asielaanvraag dat zijn vader S.R. omkwam bij een aanslag en dat hij vreest het slachtoffer te worden van een wraakactie van de familie R., nu verzoekers broer H.R. vermoord werd, nadat deze laatste gearresteerd werd vanwege de moord op X.R. In de in punt 1.2. bedoelde beslissing van het CGVS werd geoordeeld dat verzoekers identiteit en zijn betrokkenheid bij het conflict tussen de verschillende families R. niet kon worden vastgesteld. Het CGVS stelt onder meer: *“Er dient echter vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u die B.R. bent die de broer is van H.R., die vermoord werd door G.R. als gevolg van een grondconflict.”* In het in punt 1.4. bedoelde arrest bevestigt de Raad *“het asielrelaas is ongelooftwaardig (...)”*.

3.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag volgende documenten neergelegde:

- een politieverlag van 9 september 2003, opgesteld door Regional Investigation Vitomirica, waarin melding gemaakt wordt van een aanslag op een wagen waarbij S.R. om het leven kwam en twee anderen ernstig gewond raakten;
- een politieverlag van 12 februari 2006, opgesteld door Politie Pec, waarin melding wordt gemaakt van een aanslag waarbij H.R. om het leven kwam.

Hij verklaarde *“Ik leg u vandaag ook de bewijzen voor in verband met de moorden op mijn vader en broer.”*

3.12. Wat de bij het indienen van de tweede asielaanvraag neergelegde documenten betreft, beperkt verzoeker zijn betoog tot de stellingname dat het officiële documenten betreft die een nieuw licht werpen op zijn asielrelaas. De bestreden beslissing ontkent echter noch het officiële karakter van de politierapporten, noch de feiten die erin worden vermeld, doch wel de relevantie ervan. Verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing immers op dat de moord op S.R. en H.R. geenszins door het CGVS werden betwist, maar wel verzoekers identiteit en zijn betrokkenheid bij deze feiten. Verzoeker is overtuigd van het belang van de neergelegde politieverlagen, maar hiermee kan hij de beoordeling van de verwerende partij niet onderuit halen dat *“de rapporten niet van die aard zijn om de appreciatie van het CGVS te wijzigen”*. Verzoeker betwist daarenboven niet dat deze politierapporten dateren uit 2003 en 2006. Zij dateren derhalve van vóór het indienen van de eerste asielaanvraag. De bestreden beslissing concludeert derhalve terecht dat *“betrokkene deze documenten reeds had kunnen voorleggen bij de behandeling van zijn vorige asielaanvraag”*. Dit motief kan de bestreden beslissing op zich reeds voldoende schragen. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat volstaat niet om de motivering van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA